

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, jako że Rada nie wzięła pod uwagę faktu, że umowa międzynarodowa zawarta poprzez zaskarżoną decyzję była stosowana tymczasowo, przez 12 lat na terytorium Sahary Zachodniej z naruszeniem jej odrębnego i odmiennego statutu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku zbadania kwestii poszanowania praw podstawowych, ponieważ przy przyjmowaniu zaskarżonej decyzji Rada nie zadała sobie pytania w przedmiocie poszanowania praw człowieka na okupowanym terytorium Sahrawi.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do obrony, jako że przed podjęciem zaskarżonej decyzji Rada nie podjęła żadnej dyskusji z Frontem Polisario, jedynym reprezentantem narodu Sahary Zachodniej.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia podstawowych zasad i wartości przyświecających działaniu Unii na scenie międzynarodowej, jako że umowa międzynarodowa zawarta poprzez zaskarżoną decyzję ma zastosowanie do terytorium Sahary Zachodniej w ramach aneksjonistycznej polityki Królestwa Marokańskiego i systematycznych naruszeń praw fundamentalnych, jakich wymaga utrzymanie tej polityki.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia prawa do samostanowienia, jako że umowa międzynarodowa zawarta poprzez zaskarżoną decyzję ma zastosowanie do Sahary Zachodniej z naruszeniem, z jednej strony, odrębnego i odmiennego statusu tego terytorium oraz, z drugiej strony, prawa narodu Sahrawi do poszanowania integralności jego terytorium.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, jako że naród Sahary Zachodniej reprezentowany przez Front Polisario nie wyraził zgody na umowę międzynarodową zawartą poprzez zaskarżoną decyzję.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia przestrzeni powietrznej Sahary Zachodniej, jako że zaskarżona decyzja poprzez potwierdzenie nielegalnej praktyki wynikającej z tymczasowego stosowania umowy międzynarodowej zawartej poprzez tę decyzję skutkowałaby włączeniem obszaru powietrzego Sahrawi w zakres stosowania owej umowy.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia prawa odpowiedzialności międzynarodowej, jako że poprzez zaskarżoną decyzję Unia z jednej strony uchybiła obowiązkowi nieuznawania nielegalnej okupacji Sahary Zachodniej, a z drugiej strony udzieliła pomocy i wsparcia celem utrzymania tej sytuacji.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia obowiązku poszanowania międzynarodowych praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego, jako że poszanowanie przez Unię obowiązków międzynarodowych względem narodu Sahary Zachodniej prowadziłyby przynajmniej do tego, że Rada powstrzymałaby się od przyjęcia zaskarżonej decyzji pozwalając na wejście w życie umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do części Sahary Zachodniej pod okupacją marokańską.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Węgry / Komisja

(Sprawa T-306/18)

(2018/C 268/48)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M.Z. Fehér, G. Koós i G. Tornyai, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2018/262 z dnia 14 lutego 2018 r. w sprawie proponowanej inicjatywy obywatelskiej „We are a welcoming Europe, let us help!” ⁽¹⁾

— obciążenie kosztami Komisji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 lit. b), c) i d) oraz ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej. ⁽²⁾

— Pierwsza i druga część inicjatywy obywatelskiej zarejestrowana w drodze zaskarżonej decyzji znajduje się w oczywisty sposób poza zakresem kompetencji Komisji dla złożenia propozycji dotyczącego aktu prawnego Unii w celu zastosowania traktatów. Z tego względu rejestracja inicjatywy narusza art. 4 ust. 2 lit. b) i ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 211/2011. Ponadto, pierwsza część inicjatywy stanowi nadużycie i w konsekwencji również jest sprzeczna z art. 4 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 211/2011, podczas gdy w odniesieniu do drugiej części należy podnieść, że może ona prowadzić do rezultatu sprzecznego z wartościami Unii ustanowionymi w art. 2 TUE, z którego to względu jest ona również sprzeczna z art. 4 ust. 2 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 211/2011.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Zaskarżona decyzja nie spełnia wymogów wynikających z obowiązku uzasadniania, z którego to względu narusza ona obowiązek uzasadniania ustanowiony w art. 296 TFUE oraz prawo do dobrej administracji ustanowione w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W istocie bowiem zaskarżona decyzja nie wskazuje żadnych powodów, dla których Komisja uznała, że w odniesieniu do trzeciej części inicjatywy istnieje odpowiednia podstawa prawna i kompetencja prawodawcza Unii, to znaczy, że spełniona została przesłanka ustanowiona w art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 w stosunku do rejestracji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 49, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. L 65, s. 1, sprostowanie błędów w Dz.U. 2011, L 330, s. 47 oraz w Dz.U. 2012, L 94, s. 49.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2018 r. – VI.TO./EUIPO – Bottega (Kształt różowej butelki)

(Sprawa T-325/18)

(2018/C 268/49)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: Vinicola Tombacco (VI.TO.) Srl (Trebaseleghe, Włochy) (przedstawiciel: adwokat L. Giove)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Sandro Bottega (Colle Umberto, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt różowej butelki) – unijny znak towarowy nr 12 309 795

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie R 1037/2017-1